

Létání s Benem

Miroslav Oros

Benjamina Jordana není asi třeba vyznavačům létání na padákovém kluzáku s motorem „na zádech“ představovat. Připustíme-li ale, že někdo přeci jen mohl informace o obdivuhodných výkonech tohoto Kanaďana přehlédnout nebo přeslechnout, shrneme alespoň v krátkosti, čím se ve svých devětatdvaceti letech dokázal proslavit. Nejprve přešel na skateboardu Kanadu, poté přeletěl na motorovém padákovém kluzáku Britskou Kolumbii a nakonec, v roce 2009,

Foto autor

přeletěl opět na motorovém padákovém kluzáku Kanadu z jednoho pobřeží na druhé. Celkem za 108 dní ulétl 8008 km a dosáhl tak rekordu ve vytrvalostním etapovém letu, který se dokonce dostal do Guinnessovy knihy rekordů. Tolik o Benovi. A právě tento Ben trávil na přelomu června a července letošního roku několik dní v jižních Čechách a já jsem rád přijal nabídku setkat se s ním a dělat mu pár dní společnost ve vzduchu i na zemi.

První zastávkou v Česku během Benova putování po Evropě společně s lidmi z firmy Nirvana Systems, která Bena v jeho aktivitách podporuje, bylo jihočeské letiště Hosín. Zde se ho ujala Míša Machartová, provozující školu Para & Fly Service, která se také stala organizátorkou doprovodných akcí. Ujala se také skvěle role hostitelky. Na kafičko a chlebiček se sýrem jistě Ben rád vzpomíná dodnes.

Já jsem se s Benem setkal s úmyslem natočit o něm medailónek do pořadu Cumulus Revue. Musel jsem se sice vyrovnat s tím, že Ben byl náročným programem unavený, a tak jakoukoliv volnou chvíli věnoval odpočinku. Pokud se ale začalo mluvit o létání, jako zázrakem ožil.

Na dopoledne dalšího dne bylo naplánované společný letecký výlet Bena a Míši na sólech, já jsem měl s kamerou dělat pasažéra na tandemu Pavla Štěpána. Všechno klapalo až do chvíle, kdy motor Pavlova stroje vypověděl

poslušnost - našťestí přímo nad plochou a v poloze proti větru. Tomu se říká charakter. Nedalo se nic dělat, musel jsem se přeorientovat do pozice kameramana a pilota v jedné osobě. Připravil jsem si svůj sólový stroj, osadil jsem se všemi dostupnými dokumentačními prostředky a odstartoval k výletu po okolí. Za chvíli se ke mně připojila i Míša Machartová na své legendární tříkolce Chytrá Horákyň, bohužel s informací, že Benovi se nepovedl start a odnesl to jeden list vrtule. Tomu se říká smůla – během jeho rekordní cesty se mu nic podobného „nepovedlo“. No nic, po krásném kraji okolo Hluboké nad Vltavou jsme si zalétali jen s Míšou.

Odpoledne jsme s Benem natáčeli povídání o jeho projektu na zemi a další let byl naplánován na večer s tím, že poletím jenom s Benem a přistávat budeme v Hluboké nad Vltavou na tamním golfovém hřišti, v jehož sousedství bylo domluvené v jedné hospůdce promítání Benova filmu o přeletu Kanady. O tom, že si zřejmě svou dávku štěstí Ben na hodně dlouho vybral během svého rekordního letu, jsem se začal přesvědčovat poté, co Benův stroj odmítl kvůli vybité baterii

nastartovat. Přesvědčil jsem se ale také, že Ben se o svůj stroj příkladně stará, a to zejména ve chvíli, kdy jsem vymyslel originální řešení jeho technických problémů svépomocí. Ben ale slušně mé návrhy odmítl, sehnal novou originální baterii a po chvíli už jsme startovali s cílem doletět na golfové hřiště v Hluboké nad Vltavou. To se nám bez problémů podařilo a těsně před západem Slunce jsme u jamky číslo osm postupně přistáli. Dokonce jsme tím pobavili několik desítek přítomných dětí, které nám zatleskaly. Bylo to milé. Stejně tak sklidila potlesk následná prezentace jeho filmu o přeletu Kanady.

Osobně jsem si nejvíce užil následující ranní let. Těsně po rozednění jsme se s Benem odlepili od země a vydali se na vzdušnou „potulku“ krajem. Ben byl jihočeskou krajinou natolik okouzlen, že

s Benem odnesl minimálně dvě věci. První ujištění v přesvědčení, že pokud nějakému snu opravdu věříte, lze ho dosáhnout. Tou druhou věcí byla touha, podniknout něco podobného v Česku. A netrvalo dlouho a z myšlenky se zformoval projekt, který se právě začíná rozjíždět. Česká obdoba Benova letu se jmenuje XCzech (čteno krosček). Jeho hlavní část odstartuje

jsem měl skoro strach, zda je ještě při jeho výklonu ze sedačky a snaze o pěkný záběr, schopen padák řídit. Byl... Podnikli jsme několik desítek kilometrů dlouhý okruh a po necelých dvou hodinách jsme byli opět nad Hlubokou. Já jsem začal řešit nedostatek paliva, a proto jsem Benovi oznámil, že letím zpět na letiště. Přestože jsme si s Benem brali obdobné množství paliva, máme podobnou tělesnou hmotnost a spotřebově rovnocenné motory, překvapil mě Ben tím, že se rozhodl protáhnout si let ještě dál údolím Vltavy. Nechtěl jsem riskovat přistání v terénu, a tak jsem po několika minutách přistál zpět na letišti v Hosíně a dalších 15 minut byl připraven pro Bena, se kterým jsem byl ve spojení alespoň rádiem, někam přijet. Nebylo to však potřeba, protože Ben se za chvíli objevil nad letištem a bez problémů, sice jen s poslední deckou benzínu, přistál. Další důkaz toho, že mnoho set letových hodin přispělo k dokonalé znalosti stroje.

Po dopoledním letu přišel čas rozloučit se. Do dalšího života jsem si po setkání

1. dubna 2011 a potrvá 90 dní, během kterých společně s dalšími piloty obletím trasu, která povede několikrát přes celé území České republiky, za otočné body nám poslouží dětské domovy, kterých je v Česku – věřte, nevěřte – více než 160. V několika těchto domovech se zastavíme popovídat si s dětmi o tom, že má cenu snít a hlavně, že jde si vlastní sny plnit. Několika etap by se měl zúčastnit i Ben. Více informací naleznete brzy na webu www.xczech.cz.

Držte nám palce, a pokud budete chtít, připojte se k nám. ■

